

mende institution om behovet for at opretholde foranstaltningen. Såfremt den dømte, institutionen eller bistandsværgeren anmoder om, at foranstaltningen ændres eller ophæves, indbringes sagen – eventuelt efter forelæggelse for Retslægerådet – for retten, hvorunder anklagemyndigheden efter en konkret vurdering enten tilslutter eller modsætter sig anmodningen. Fremsættes der ikke en sådan anmodning, vurderer politimesteren på grundlag af erklæringen fra institutionen og eventuelt efter forelæggelse for Retslægerådet, om sagen på anklagemyndighedens initiativ bør indbringes for retten med henblik på ændring eller ophævelse af foranstaltningen. Heri indgår proportionalitetshensyn, jf. Straffelovrådets betænkning nr. 1372/1999 om tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69, s. 27-30. Hvis der efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er behov for ændring eller ophævelse af foranstaltningen, vurderes spørgsmålet på ny efter et år.

Reglerne i *stk. 2 og 3* svarer til de processuelle regler om løsladelse fra forvaring. Det gælder herunder bestemmelsen om, at spørgsmålet om løsladelse først kan indbringes for retten igen efter et halvt års forløb i tilfælde, hvor en anmodning herom ikke er taget til følge. Fristen er efter gældende ret 1 år.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 2.7.2.1., 7.2.1.3. samt 7.2.3.

Til § 160

Bestemmelsen regulerer foranstaltningsvalget i tilfælde af ny kriminalitet begået under foranstaltningens fuldbyrdelse.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i kriminallovens § 113, stk. 4, men med den præcisering, at den omfatter samtlige foranstaltningsformer efter § 157 og ikke – som efter gældende ret – ophold på hospital eller institution.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 7.2.

Kapitel 34

Forvaring

Til § 161

Bestemmelsen i *stk. 1* angiver betingelserne for at afsige dom til forvaring og svarer – med en enkelt terminologisk ændring – til den gældende bestemmelse om tidsubestemt anstaltsanbringelse i kriminallovens § 102. Det er desuden præciseret, at forvaring er tidsubestemt.

I *stk. 2* foreslås indsat en overgangsbestemmelse svarende til den gældende bestemmelse i kriminallo-

vens § 102, stk. 3, som giver adgang til anbringelse af den dømte i en psykiatrisk ledet anstalt under kriminalforsorgen i Danmark (det vil for tiden sige Anstalten ved Herstedvester). Bestemmelsen forudsættes ophævet i forbindelse med etablering af en forvaringsanstalt i Grønland, jf. nærmere det foreslåede stk. 5.

Det foreslåede *stk. 3*, der ligeledes har karakter af en overgangsbestemmelse, jf. *stk. 5*, svarer til den gældende bestemmelse i kriminallovens § 102, stk. 4, om adgangen til administrativ udstationering til Grønland af personer, der er dømt til tidsubestemt anbringelse på en psykiatrisk ledet anstalt under kriminalforsorgen i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* giver adgang til at overføre forvaringsdømte placeret i Grønland til en psykiatrisk ledet anstalt under kriminalforsorgen i Danmark, hvis anstaltsanbringelse i Grønland viser sig ikke at give tilstrækkelig sikkerhed.

Bestemmelsen, der svarer til den gældende bestemmelse i kriminallovens § 104, stk. 2, 2. pkt., forudsættes ligeledes ophævet i forbindelse med etablering af en forvaringsafdeling i Grønland.

I *stk. 5* foreslås indsat en bemyndigelse til justitsministeren til ved bekendtgørelse at ophæve §§ 148, stk. 3, og 161, stk. 2-4, i forbindelse med etablering af en forvaringsafdeling i Grønland og det deraf følgende ophør med nedsendelse af dømte til Anstalten ved Herstedvester.

Der henvises herom nærmere til betænkningens afsnit XV, kap. 2.7., kap. 2.8.2.1. og kap. 7.2.

Til § 162

Bestemmelsen regulerer løsladelse af forvaringsdømte såvel i relation til endelig løsladelse som prøveløsladelse. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den gældende bestemmelse om (prøve)løsladelse i kriminallovens § 108, men er undergivet visse ændringer i systematisk og sproglig henseende.

I forhold til gældende ret indeholder bestemmelsen i *stk. 3* den ændring, at spørgsmålet om prøveløsladelse kan indbringes for retten igen efter et halvt år fra en tidligere afgørelse. I den gældende bestemmelse i kriminallovens § 108, stk. 2, 3. pkt., er fristen et år.

Med den foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, lovfæstes anklagemyndighedens pligt til at påse, at den dom til forvaring ikke opretholdes i længere tid end nødvendigt. Bestemmelsen svarer til den foreslåede § 159, stk. 1, vedrørende særlige foranstaltninger over for psykisk syge kriminelle, og der henvises om formålet med bestemmelsen til bemærkningerne til § 159, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 2.7.1.3. og afsnit XV, kap. 7.2.3.